

Sisältö:

Etukansi	1
Sisältö ja Apinalaatikko	2
Pää-kirjoitus	3
PJ-corner: Tarkoituksellisia mietteitä	4
Isännän ääni: Elämän tarkoitus	5
Kapujen pulinoita tai Elämämme tarkoitus	6
Ex-tädin tarinoita: Kahden killan kansalainen	7
pHuksit kertovat: Stadisuunnistus	8
LPR XQ 9-10.4.2003	10
Tarina punahillkasta ja kolmesta pienestä porsaasta	12
Sarjakuva	13
Valmistuneet	15
Takakansi	16

Lehden tahraamat:

Mikko Helisevä
Johanna Uusitalo
Olli Pyylampi
Maija Tiitinen
Taru Tukiainen
Susanna Maja
Maiju Kylliäinen jouk.
Sini ja Karo

Päätoimittaja
Heta Urpala
heta.urpala@hut.fi
puh 050 3066 396

Pää-kirjoitus

Valokuvan paikka

Koska kaikki kusee,
sitä ei nyt ole tässä.

Tätä kirjoittaessani pyykkikone puhdistaa sotkuisia vaatteitani. Se linkoaa mahassaan myös tämän- ja viimevuotista kalenteriani.

Käsissäsi olevan lehden teema on elämän tarkoitus. Minä tunnen juuri joutuneeni tuomiolle tavastani viettää päiviäni. En tiedä, onko kalentereistani mitään jäljellä, kun koneen luukku aukeaa. Käytin viikkosia myös pienimuotoisina päiväkirjoina. Yli vuosi elämästäni on katoamassa likavetenä viemäriin, tulevaisuuteni liukenee saippuaan. Pelkään. Oliko kaikki turhaa? Mitä jää jäljelle? Olen tekemässä tiliä kaikista teoistani ja tunteistani - pahinta on, etten enää kykene edes muistamaan 'rikoksiani', kirjallisia dokumentteja ei enää ole.

Minä olisin halunnut jättää jälkeeni jotakin: pinon kalentereita, muistion joka elämäni vuodesta sitten joulun 1991. Olin kolmannella luokalla, kun sain ensimmäisen oikean taskukalenterini. Muistan yhä tarkkaan sen kannessa olleen piirroksen metsän sienestä. Joka viikolla oli ajankohtainen luonnontarkkailuvinkki tai eläintieto. Kalenterin saatuani tunsin ajan kulun ja huomasi olevani kehittyvä ihminen, en pelkkä lapsi.

Nyt on aika luopua kalenteripinon haaveesta. On pakko vain koettaa muistaa tapahtumat, mutta muisti pettää ja kieroilee.

Meistä moni tahtois jättää elämään historiankirjoitukseen. Sitä varten pitäisi keksiä jotakin uutta, tulla hyvin kuuluisaksi, tehdä jotakin ikimuistettavaa tai olla oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Vielä useampi tahtois saada mainetta ja mammonaa eläessään.

Mitä sitten, jos nimesi säilyy ihmisten huulilla pari tuhatta vuotta pidempään kuin lähimmäistesi? Mitä väliä sillä on, ajatko Mersulla vai polkupyörällä?

Liikunta saa mielen piristymään, ja nautit tästä hetkestä enemmän. Et voi tietää, mitä tapahtuu lähtösi jälkeen. Jos luulit pääseväsi suurten keksijöiden ja ajattelijoiden joukkoon kuoltuasi, odota vain. Joku saattaa pyykätä mittaamattoman arvokkaat muistiinpanosi vahingossa käyttämiesi lakanoiden kanssa, eikä kukaan koskaan saa tietää, millainen nero olit.

Tislaajanne

Heta

PS. Paras tapa irrottaa sellukuituja vaatteista on kynsiharja ja käsinpesu. Kokeilka myös teippiharjaa. Kalentereista jäi jäljelle kannet.

Tarkoituksellisia mietteitä

Yleensä syksyn alku on minulle yhtä kaaoksen ja ristiriitojen aikaa. Silloin tulee helposti käytettyä koko vuoden kiintiöt ilmaisuja: ”minun pitäisi”, ”aion”, ”okei, kyllä mä voin tuon vielä tehdä” ja ”kylläpä ulkona onkin pimeää”. Elämä on muutenkin hämmentävää – välillä suorastaan tuntee kuinka inspiraatiopartikkelit iskeytyvät aivokuoreen ja pääkoppa kihisee käsittämättömän hienoja, suorastaan Nobelin arvoisia ideoita – ja samalla voikin sitten kuulla koko muun kropan inisevän siitä, kuinka se ei ainakaan aio osallistua noiden ideoiden toteutukseen, koska sitä väsyttää jo muutenkin. Syyskuussa en yleensä kuitenkaan jaksa juuri kiinnittää huomiota kehon valitukseen, olenhan masokisti isolla M:llä ja perfektionisti vielä suuremmalla P:llä. Ehkäpä siksi olenkin viihtynyt Killan puheenjohtajana niin hyvin – tässä kaiken pääsee kokemaan eksponentiaalisesti, niin ne ideat kuin sen väsymyksenkin.

Epäilen, että tämä ei kuitenkaan ole elämän – eikä puheenjohtajuuden – tarkoitus. Itsensä kiduttaminen työllä, stressillä tai kouluasioilla käy tietysti kieroutuneesta ajanvietteestä, jos muuta elämää ei kertakaikkiaan ole, mutta ei se niin kivaa ole, että siihen kannataisi koko elämänsä – tai edes opiskeluaikaansa – tuhata. Parempi olisi pitää silmät avoinna ja katsella vähän ympärilleen josko maailmalla olisi muutakin tarjota kuin ylityötunteja, mahahaavoja ja harmaita hiuksia. Joku filosofiselle tuulelle itsensä juonut teekkaripoika väitti kerran aamuyön hiljaisina tunteina, että kaljapullosta voi löytää elämää, mikä varmaan onkin totta, ainakin jos pullon antaa seistä tarpeeksi pitkään. Kaikkein virkistävintä on kuitenkin huomata löytävänsä elämänsä sisältöä jostain sieltä mistä sitä ei osannut etsiäkään. Tai jopa mistä sitä ei halunnut etsiä.

pHuksivuonna en löytänyt omaa tarkoitustani Killan piiristä. Suoraan sanottuna Kilta ja teekkarikulttuuri yleensä olivat minulle yhtä suuria kysymysmerkkejä kuin ooppera. Molemmissa tapauksissa tilanne on sama: hassusti pukeutuneet ihmiset joikaavat äänijänteidensä äärirajoilla ja rikkovat joskus vahingossa laseja. Ja illan spektaakkelin juoni jää poikkeuksetta enemmän kuin vähän epäselväksi. (Kuka se olikaan se tumma kaveri, jonka kanssa se blondi likka lähti kotiin? Aha, no entäs se söötti heppu sitten, se joka mulkoili niitä pahasti ja joi lopulta itsensä pahempaan känniin kuin se kolmas pelle?) Minä löysin kuitenkin oman paikkani opiskeluelämästä ja Kemistikillasta tekemisen kautta. Parantumattomana kontrollifriikkinä nautin siitä, että pääsin päättämään Asioista, olivatpa ne sitten kuinka turhia tai triviaaleja tahansa. Tämä sopii minulle, vaikka välillä väsyttääkin.

Ihanaa olisi, jos tänä syksynä kaikki pHuksista KeNiin löytäisivät oman tiensä, paikkansa, polkunsä, stabiilin olotilansa, harmonisen värähtelijänsä tai miksi sitä nyt kukakin haluaa kutsua. Vankkumattomana kiltalaisena luonnollisesti toivon, että Kilta pystyy tarjoamaan puitteet mahdollisimman monen viihtyvyydelle. Mutta on sitä elämää Kiltahuoneen, Otaniemen ja Espoon ulkopuolellakin. Menkää ja löytäkää. Ja ennen kaikkea viihtykää!

Pirteän etukumaraista syksynalkua itse kullekin säädylle (ja vähän säädöttömimmillekin)!

Puhisteli Juusi

Isännän ääni:

Elämän tarkoitus??

Elämän tarkoituksesta voisi kirjoittaa jotain hienoa ja syvällistä. Mutta toisaalta, jos kirjoittaja on tyhmä kuin saapas ja omaa vähemmän syvällisyyttä kuin 5ml:n koeputki, niin voi olla parempi jättää syvälliset pohdinnat niille, jotka saavat siitä palkkaa eli teologeille ja muille yliopistohihhuleille. On parempi, että minä keskityn vain venttiileihin ja pumppuihin. Eli asioihin, joiden läheisyydessä tunnen itseni henkisesti tasavertaiseksi.

Voisin kuitenkin avata hiukan sanallista arkkua ja päästää ilmoille vielä muutamat

sammakot. No, kun kerran on vauhtiin päästy, en millään voi olla sotkematta tähän juttuun biologeja, joiden mukaan kuten muidenkin eläimien, niin ihmistenkin päällimmäinen tarkoitus on lisääntyä

mahdollisimman paljon ja mahdollisimman useiden kumppaneiden kanssa, jotta geneettinen monimuotoisuus säilyisi. Tätä elämän tarkoitusta tuntuvat jotkut myös täällä Otaniemessä noudattavan.

Insinöörimäisen tehokas ja tavoitteellinen

elämän tarkoitus tuntuu tällä hetkellä olevan se, että opinnot olisi saatava mahdollisimman nopeasti pois alta, jotta pääsisi kunnon palkkatöihin. Tämä näkemys tuntuu olevan valtion ja koulun kannattama. Kuitenkaan tähän ei kauheasti kannusteta esimerkiksi riittävällä opintotuella. Itse en ainakaan ymmärrä niitä, jotka paahtavat opinnot läpi neljässä vuodessa tutustumatta keneenkään tai tekemättä mitään mukavaa. Ei maailmaa näe, jos silmien edessä on kokoajan oppikirja.

Opiskeluaika on kuitenkin ihmisen vapainta aikaa, sillä täällä Otaniemessä ei tunneta kellokortteja eikä sidottuja työaikoja. Täällä olet itsesi oma käyttöpäällikkö sekä pääluottamusmies. Kukaan ei valvo sinun toimiasi, joten toisinaan on myös toimittava työntäjän ominaisuudessa eli otettava itseään niskasta kiinni ja ohjattava takaisin kirjoituspöydän ääreen, pois kaljapullojen ja kavereiden luota.

Itse ainakin yritän nauttia omasta elämästäni ja nähdä ihmisiä ja maailmaa sen antamien mahdollisuuksien rajoissa. Koetan tavoitella epätoivoisesti kultaista keskitietä ja viettää aikaa kavereiden ja muidenkin ihmisten kanssa. Siinä sivussa koetan oppia elämään ja ehkä jopa joskus valmistua.

Isäntänne Olli

Elämämme tarkoitus (tai kapujen pulinoita)

Elämämme sai uuden suunnan viime marraskuussa vaalikokouksessa, jossa meidät valittiin yksimielisesti Kemistikillan seuraaviksi pHuksikapteeneiksi. Puheenjohtajan nuijan kopautuksen jälkeen oli selvää, että seuraavan puolentoista vuoden ajan elämämme pääasiallinen tarkoitus tulisi olemaan pienten pHuksipalleroisten tutustuttaminen teekkarielämän saloihin. Viime kevät ja kesä kului ihmetellessä, missä ne pHuksit oikein ovat, millaisia he ovat ja onnistummeko me kasvattamaan heistä oikeita teekkareita mahdolliseen Wappuun 2004 mennessä. Vuorotellen odotimme malttamattomina pHuksipalleroisten saapumista ja toisinaan taas kauhistelimme, että hehän tulevat ihan kohta!

Sitten, toisaalta aivan liian äkkiä ja toisaalta juuri sopivaan aikaan, tuli syyskuun 1. päivä ja pHuksimme pääsivät aloittamaan opintonsa täällä kemmalla. Samalla meidän elämämme tarkoitus sai konkreettisen täyttymyksen, kun kauan odottamamme pHuksit saivat kasvot. Emme tosin vieläkään tiedä, kummat olivat enemmän peloissaan ensimmäisenä päivänä, me vai pHuksit. Vaikka me periaatteessa olimme hyvin valmistautuneita ja "tiesimme", mitä pitää tehdä, oli pHuksien vastaanottaminen silti jännittävää; emmehän voineet tietää, millaisten ihmisten kanssa

olisimme tekemisissä syyskuun alusta mahdolliseen Wappuun asti. Näin jälkikäteen muistellen ei suurempia kommelluksia sattunut, kaikki sujui hyvin.

pHuksit ovat olleet kiitettävän aktiivisesti mukana ensimmäisten viikkojen tapahtumissa. Suunnattoman ylpeinä katselimme heidän suoritustaan heti ensimmäisellä viikolla, kun tiistain Otasuuunnistuksen tiukassa finaalisissa kemistipHuksijoukkue otti komean voiton kahden sähköläisen joukkueen nenän edestä. Voittoputki jatkui torstaina köydenvedossa, jossa rakkaat pHuksimme konelaisten ja raksalaisten avustuksella vetivät SIKkiläiset kumoon. Stadisuunnistuksessakin pHuksit tuntuivat viihtyneen, sen verran väsynyttä ja ryytynyttä porukkaa tuli seuraavana päivänä lunastamaan sitsi- ja Skumpparisteilylippuja. Skumppis sujui mukavissa ja kuplivissa, tosin viileissä merkeissä, ja myös ensimmäistä kertaa järjestetty teekkarikulttuuri-ilta nautti odottamattoman suurta suosiota pHuksiemme keskuudessa. Suurella osalla pHukseja onkin jo pHuksipistevihossa mukavasti nimmareita. Jos tätä menoa jatketaan on hohtavan valkoiseen teekkarilakkiin vaadittavat pisteet nopeasti plakkarissa.

Tästä on hyvä jatkaa kohti tulevia seikkailuja. Vaikka tähän mennessä on kiirettä pitänyt, ja välillä on saattanut väsymys painaa, on elämämme tarkoitus vaikuttanut enemmänkin huvilta kuin rankalta työltä. Olemme valintaamme ehdottomasti tyytyväisiä!

Onnellista syksyä kaikille kiltalaisille toivottavat

Maija ja Taru

P.S. Nyt on otettu käyttöön uusi sähköpostiosoite: ke-kaput@tky.hut.fi. Se tulee meille molemmille, joten käyttäkää sitä, jos teillä on meille kapuille jotain asiaa.

Ex-tädin tarinoita:

Kahden killan kansalainen

Omana pHuksivuotenani kävin ahkerasti kemistikillan tapahtumissa, jopa niin ahkeraan, että minulle myönnettiin wappuna pHuksitohtorin merkki. TupsupHuksina tahti ei paljoa hiljentynyt, ISO-henkilönä oli tilaisuus osallistua killan pHuksi-tapahtumiin ja elää omaa pHuksivuottaan osittain uudestaan. Tämän lisäksi seurustelusuhteen myötä aloin pikku hiljaa eksyä myös toisen killan, Tietokillan, tapahtumiin. Kolmantena vuotena minusta lopulta tuli kahden killan kansalainen, maksoin sekä Kemistikillan että Tietokillan jäsenmaksut. Tämä johtui käytännön syistä, oli helpompaa osallistua Tietokillankin tapahtumiin kun olin virallinen jäsen, erityisesti yhteen Venäjälle suuntautuvaan excursio-tapahtumaan. Samalla myös TiKkiläinen puoliskoni liittyi kemistikiltaan. Hauskaahan tämä kaksikiltalaisuus on. TiKillä ja kemistikillalla on erilaisia tapahtumia ja niistä saa vaihtelua. Kemistikillalla on vanhana kiltana paljon arvokkaita perinteitä, joita nuorelle TiKille ei vielä ole ehtinyt kehittyä. Näistä esimerkkinä excursioperinteet (XQ-mestarin viitta, pilkkikilpailu) sekä

lukuisat pHuksiperinteet. Kemistikillan pHuksi-tapahtumat ovat myös lapsekkaampia ja omalla tavallaan lämminhenkisempiä (ainakin näin kemistin näkökulmasta) kuin TiKillä. TiKin tapahtumien hyvänä puoleena mainittakoon, että ne eivät ole niin voimakkaasti phukseille suunnattuja kuin kemistien tapahtumat. Kemisteillä esimerkiksi perinteinen shampanjariisteily on tarkoitettu lähinnä vain pHukseille ja ISOille, TiKillä vastaava tapahtuma on avoin kaikille (ja siihen osallistuu TiKkiläisiä phukseista n:nnen vuosikurssin opiskelijoihin). Kemistikillassakin on kovasti puhuttu tapahtumien järjestämisestä muillekin kuin pHukseille, mutta toistaiseksi tarjonta ei valitettavasti tunnu van-

hemmille tieteenharjoittajille olevan kovin laaja. Välillä on hieman hankalaa selittää joissain TiKkibileissä, että olen oikeasti kemisti mutta kuulun Tietokiltaan ja roikun jonkin verran tapahtumissa mukana. Hyvin minut on kuitenkin tapahtumiin hyväksytty mukaan ja aktiiviTiKkiläiset taitavat olla minuun jo tottuneet. Kemisteillä sen sijaan tuntuu olevan vieläkin ihmettelemistä, kun näkevät mustahaalarisen outoja höpöttävän henkilön tapahtumissaan.

Mitä eroa sitten on itse kemisteissä ja TiKkiläisissä? No, TiKkiläiset ovat ehkä hieman paremmin omaksuneet käsityksen ”raskas työ vaatii raskaat huvit”. Kemistejä taitaa huolettaa bileissä aina se tuleva laboratoriopäivä, eivätkä bileet näin ollen jatku aina yön aamutunneille. Hyvinä puolina kemisteissä mainittakoon kuitenkin se, että sitä aikaa, joka bileissä vietetään, ei käytetä tietokoneista ja/tai naisista puhumiseen ;-)

Hyvää syksyn alkua kaikille, muistakaa välillä myös rentoutua opiskeluiden lomassa!

Ex-täti,
Susanna Maja

STADISUUNNISTUS

Vaikka koulupäivä oli saattanut venähtää pitkäksikin, jaksoivat monet nuoret ja energiset pHuksit, itseäni tietenkään unohtamatta, osallistua Senaatintorilta noin klo 18.00 alkaneeseen Stadisuunnistukseen. Suunnistuksen tarkoituksena oli tietenkin tutustuttaa hieman kauempaa tulleita uusia opiskelijoita entiseen TKK:n ympäristöön, pääkaupunkiimme Helsinkiin, ja luonnollisesti rikkoa hieman kilttojen välisiä rajoja, jotta ihmiset kaupungin lisäksi tutustuisivat myös toisiinsa. Hienosti ääntään käyttävä pHuksimajuri muistutti nuorempiaan Suomen lakien sekä kaupungin yleisten järjestyssääntöjen noudattamisesta ja terveen järjen käyttämisestä. Kukaan ei voi taata ettemmekö olisi herättäneet huomiota, mutta ehdottoman kiltisti kaupungilla kuitenkin käyttäydyimme, tietenkin.

Seuraavaksi
muodostimme
kahden killan jäsenistä
koostuvia noin kymmenen

hengen kartanlukutaidottomia suunnistusryhmiä, jotka heti ohjeet saatuaan ryntäsivät iloisesti ensimmäiselle rastille. Ryhmämme "Punainen palsternakka" koostui seitsemästä kemistineitokaisesta, joille etanoli on tuttuakin tutumpi orgaaninen yhdiste, ja viidestä vuorelaispojasta, joiden innostus staditempaukseen oli suorastaan läpinäkyvää.

Saumattoman yhteistyömme ansiosta saavuimme nopeasti ensimmäiselle rastille Ateneumin kupeeseen. Pantomiimina esitetyt thaihieroja, Keravan kolli ja teletapit herättivät hienoista

hilpeyttä, mutta eivät rastin pitäjiä mukaan yltäneet aivan stand up -koomikko -tasolle, joten sakkimme kokosi alkajaisiksi vaivaiset $1+1=0$ pisteet. Eivät tainneet rastin pitäjät olla kovin skarpissa kunnossa tai jos olivat, niin eivät ainakaan laajaa oppimäärää opiskelevia.

Kaivoimme kiinalaiset keksinnöt taskuistamme ja suuntasimme seuraavaksi lähimmälle rastille rautatieaseman tuntumaan. Rasti piti sisällään todellisen yllärinakituksen: näyttelemistä. Sanan yleisyys Ota- ja stadisuunnistuksessa muistuttaa sakan esiintymistiheyttä pHuksilabrassa. Lakista pongahtaneessa valkoisessa lippulappusessa luki demonstroitavan elokuvan nimi, joka puolitetun ryhmämme kohdalla sattui olemaan iki-ihana, kaikkien rakastama Arnold Schwarzeneggerin tähdittämä "Terminaattori". Sen esittämiseen tarvitaan maalaisjärjellä ajateltuna maksimissaan yksi henkilö, joten joukossamme oli viisi tarpeettoman turhaa tallajaa. Monipuolisista tilpehööreistä, kuten punaisista stringeistä ja neonvärisistä peruukeista huolimatta, kriittiseksi osoittautuneen ja kiitettävästi simaa nauttineen toisen rastin raadin jäseniltä irtosi konkkaronkallemme vain luovuus-, monipuolisuus- ja lahjontapisteitä.

Oli taas aika jatkaa matkaa, joten keräsimme itsemme ja otimme kompassista suunnan koilliseen Kansallisteatterin eteen. Kemiallisten aineiden vaikutuksen alaisina päätimme yhdessä hyvän kemistikaverini kanssa seurata sivusta seuraavan rastin nöyryytystä. Ja kuten arvata saattaa, sivusta seuraaminen kääntyy aina jutteluksi ja keskittymiskyvyn heikkenemiseksi eli rastin sisältö on toistaiseksi vielä hieman hämärän peitossa. Tämä pieni irtautuminen "Punaisesta palsternakasta" ei kuitenkaan aiheuttanut suurempaa välikohtausta tai selkkausta suunnistusryhmäläistemme keskuudessa.

Sosiaalisuuden ja joviaalisuuden kasvaessa kulkeuduimme virran mukana makkaratalon viereen Keskuskadulle, jossa pääsimme pelaamaan hullun hauskaa, jo legendaksi muodostunutta matopeliä. Tämä peli hoitui kuitenkin jättikännykällä eikä yhä

pienenevillä Nokian malleilla. Ihmismatomme saavutti huikeat yhdeksän omenaa eli pääsimme aivan kärkisijoille. Rastin ydin ei kuitenkaan kiteytynyt ainoastaan madon hengissä pitämiseen ja omenoiden keruuseen. Meidän tuli myös muodostaa tekstiviesti kaverillemme kyseisen illan kulusta. Tähän pläjäykseen ryhmämme oli kuitenkin aivan liian kypsä ja päätimme lähteä kohti Stockmannin ilmaisia vessoja.

Kello läheni pahaenteisesti jo kahdeksaa ja rastien suorittaminen jäljellä olevassa ajassa tuntui yhtä mahdottomalta

kuin Unix-käyttöjärjestelmän oppiminen viikossa. Hommat hoidettuamme jatkoimme taivaltamme kohti Kolmen sepän patsasta, missä saimmekin siihen mennessä haasteellisimman tehtävämme. Hevibiisien tunnistaminen pelkän humalaisen lajitoverimme esityksestä ilman kappaleen kuulemistä tuntui aivan kohtuuttomalta vaatimukselta ja pyysimmekin ystävällisesti rastihenkilökuntaa päästämään ystävämme kärsimyksestä hänen kuunneltuaan biisiä noin kaksi minuuttia. Tuskainen ilme ja helvetinmoinen karjunta viittasi lähinnä maailman kivuliaimpaan synnytykseen, joten päätimme ryhmämme koon säilyttämiseksi auttaa kaveria hädässä. Kyseiseltä rastilta saimme kuitenkin ihan positiivisia merkintöjä plussapistekortistoomme, koska juuri tällaisia tilanteita varten kehittelemämme keskustelutaito korkealla ja joskin hieman psykologisella tasolla käännösti rastimiehet puolellemme.

Iltamme viimeisimmäksi muttei vähäpätöisimmäksi rastiksi jäänyt Kaivopihan laulurasti sai äänemme vihdoin kuulluksi. Sanoituksen koimme pieneksi ongelmaksi, koska neljä lauluun sisällytettävää sanaa olivat yhtä lähellä toisiaan kuin pHuksi hyväksytystä diplomityöstä. Koska tähän mennessä rastit olivat imeneet kaiken irti meistä poloisista kiertäjistä, päätimme antaa itsellemme hieman aikaa. Tällöin kuitenkin yhteistyökyykymme koki hieman kolhuja, sillä emme päässeet

demokraattisen lopputulokseen siitä mitä seuraavaksi keksisimme päidemme menoksi. Tästä johtuen ryhmämme pirstoutui kahtia ja vuorelaispojat tekivät 180° käännöksen ja lähtivät muuttaman kemistineitokaisen kanssa pois muiden kavereidensa luo.

Ilmeisesti me päätimme pitää hauskaa ja mennä tutustumaan Barflyihin, vaikkakin kello näytti vasta puolta kymmentä. Ajatus oli sinänsä nerokas, koska saavuttuamme paikan päälle huomasimme jonon olevan laittoman pitkä ja lähentelevän jo 1*10^5mm luokkaa. Täydellisen ajoituksemme ansiosta osuimme mainioiden iso-henkilöidemme kohdalle jonossa ja saimme heiltä taas jälleen korvaamatonta tietoa ja viisautta. Onneksi kavereiden seurassa aika kulkee nopeammin kuin italialaiset pendolinot eikä mennyt pitkään kunnes olimme jo sisällä. Kohtalaisen normaalia baarimeininkiä ja sosialisointia seuratessa pystyi myös tekemään uusia tuttavuuksia ja ehkä hieman syventämään vanhojakin. Kuitenkin suurin osa alkoholiin tottumattomista, nuorista ja viattomista pHukseista kärsi seuraavana päivänä pienistä muistikatkoksista ja päänvaivasta uusien, noin puolen tusinan, kännykkänumeron tunnistamisessa. Tietenkin tämä viimeinen saattaa koskea vain itseäni, mutta halukkaat tunnistakoot myös itsensä.

Helsingin suuruudesta ja kauneudesta huolimatta veri ja luvutut jatkot veivät luonnollisesti rakkaaseen Otaniemeen ja tilataksiin hyppäämällähän sinne pääsi konkreettisesti ja edullisesti. Yhteenvetona: Ilta oli aivan loistava ja kylkiäisenä sai vielä mahtavia pHuksipisteitä. Kaikki päämäärät tuli näin täytettyä eikä kavereitakaan jätetty.

Sini ja Karo

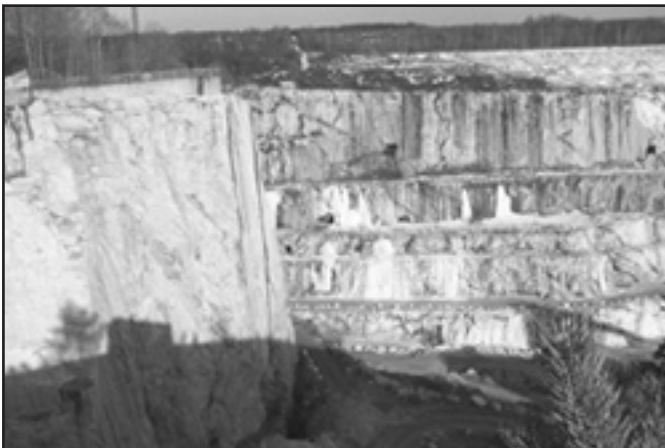
LPR XQ 9-10.4.2003

Excursioaamu valkeni kauniina ja kirpeänä kuin nuori morsian (toim. huom. Ei ikinä naimisiin). Exqu-mestarin suureksi helpotukseksi kaikki ilmoittautuneet saapuivat paikalle ajoissa klo 8.00. Edellisen yön painajaiset kadonneista kemisteistä olivat ainakin toistaiseksi olleet siis turhia. Bussi täynnä haukottelevia mutta seikkailunhaluisia matkailijoita lähti Jukka-sedän kyydissä kohti Porvoota ja Borealis Polymersia. Lyhyen ajomatkan jälkeen saavuttiin oikeaan paikkaan (ihan ensimmäisellä yrittämällä) ja vastaanotto oli lämmin. Tukeva aamiainen maistui kaikille ennen pitkiä mutta mielenkiintoisia kalvosulkeisia. Kuultuamme yrityksen historiasta, tuotteista ja toiminnasta, isäntämme ja emäntämme päästivät meidät myös vilkaisemaan laboratoriotiloja pikaisesti. Eräs utelias ja aktiivinen excuiliija ehti myös kysymään tehtaan painoa ja savupiipun korkeutta. Ennen lähdön hetkeä exqu-mestarilla oli suuri kunnia kohottaa malja isännän ja emännän kanssa exqukansan laulaessa "Niin minä neitonen/veikkonen sinulle laulan...". Muistoksi vierailusta Borealikselle jätettiin perinteinen maljalasi ja killan historiikki.

Matka jatkui hiljalleen koti Lappeen Rantaa. Bussissa kokoustettiin, pelattiin, juotiin ja vähän laulettiinkin. Välietappi pasikuikan

ja jäätelön merkeissä pidettiin Kouvolassa (kai?). Pian saavuttiin Nordkalkin pihaan. Isäntämme Erkki Mäkelä toivotti meidät tervetulleeksi ja johdatti loistavan pitopöydän ääreen. Tuskin olimme ehättäneet aloittaa leikkeidemme syömistä, kun Erkki aloitti humoristisen kertomuksen yrityksen toiminnasta. Mahat pullollaan pääsimme kiertämään Nordkalkin tiloja labrasta aina suuren kalkkikivilouhoksen pohjalle asti (tai ainakin melkein). Ensimmäinen vastoinikäyminen tuli vastaan, kun toinen louhoksen pohjalle menevistä hisseistä ei enää lähtenytkään takaisin ylös. Onneksi matka maanpinnalle onnistui toisella hissillä, tosin hitaasti. Kävimme myös tehdashallissa ihailemassa suuria ja erittäin kuumia sulatusuuneja ja muita isoja vehkeitä. Myös Herra Mäkelää kiitettiin lauluin ja lahjuksin. Kertoipa eräs tarkkasilmäinen kemisti nähneensä liikutuksenkyöneen isäntämme silmässä laulun aikana.

Ensimmäisen päivän vierailut olivat takana ja oli aika tavata paikalliset kollegamme Lappeenrannan Teknillisen Yliopiston kemistit. Sitä ennen käytiin kuitenkin hakemassa hiukan iltapalaa suuresta Prismasta. Majoitus oli järjestetty LUT:in tiloihin, jossa meitä vastassa oli osa KETEK:in hallituksen jäsenistä. Kamojen

louhos

lappeen Rantalaisia

levitys alkoi musaa kuunnellessa ja juomia juodessa. Saunan lämmitessä ja iltapalaa odoteltaessa pääsimme tutustumaan hämyiseen salakapakkaan urheilukentän toisella puolella. Osa kemisteistä lähti omille teilleen luvattuaan pyhästi saapua viimeistään aamulla takaisin exqu-mestarin valvovan silmän alle. Kuuma sauna täyttyi nopeasti iloisista kemisteistä ja saunamakkarat katosivat nälkäisimpien suihin. Juomakorien tyhjentyessä rupesi monen kemistin tanssijalkaa vipattamaan. Pienen jatkopaikasta käydyn keskustelun jälkeen Jukka kuskasi bussillisen hilpeitä excuilioita paikalliseen opiskelijoiden suosimaan yökerhoon Iltatähteen. Musiikki oli juhlijoiden mieleen ja Otaniemen kemistit valloittivat tanssilattian monesti illan aikana. Yksi toisensa jälkeen saapuivat kemistit takaisin majoitustiloihin omien makuupussiensä uumeniin, vaikka jotkut eivät tainneet ehtiä lainkaan nukkumaan, ainakaan omassa pussissaan.

Uusi aamu alkoi KETEK:in hallituksen laittamalla aamupalalla. Kamat saatiin kasaan ja kannettua bussiin, jotta matka saattoi jatkua. Räntäsateen saattelmana jätimme hyvästit isännillemme ja vannoimme tapaavamme uudelleen.

Puoli kymmeneltä aamulla olimme Cloetta Fazer Suklaa Oy:n pihassa makeanhimoisina. Aamukahvin jälkeen saimme mielenkiintoisen luennon Fazerin makeisista ja niitten valmistuksesta. Tehdaskierroksella pääsimme myös konkreettisesti näkemään, miten säkistä sokeria höystettynä aromeilla ja väriaineilla, saadaan suussasulavia karkkeja. Maljannoston ja laulun jälkeen lähdettiin kohti Kuusaankoskea bussi täynnä makeita tuliaisia.

Utin ABC:llä oli mukava pitää taukoa ja nauttia Hesen safkoista. Tarttuipa mukaan pieni matkamuistokin, joka nyt koristaa kiltahuonettamme (vihje:vaaleanpunainen ja siihen voi pissiä).

Viimein olimme perillä viimeisessä

excukohteessa Oy Finnish Peroxides Ab:lla. Isäntämme ja emäntämme taisivat jopa olla vanhoja Otaniemen kasvatteja, joten vastaanottokin oli sen mukainen. Ensimmäistä kertaa onnistui myös hollantilaisen vaihtarimme Raimon pyynnöstä luenointi englanniksi. Kiersimme ympäri tehdasaluetta ja näimme valvomot, labran ja suuret säiliöt. Lähdön hetkellä saimme vastalahjaksi vanhalta juomanlaskijalta pari koria janojuomaa, joiden turvin oli mukava aloittaa kotimatka.

Kotimatalla naurettiin Kummelille ja jaettiin saatuja pulloja ja pusseja. Jukka-setää kiitettiin laululla ja pullolla ja yltyivätpä matkaaajat laulamaan kiitoksensa myös XQ-mestarillekin. Perille päästyään excukansa oli väsynyt mutta onnellinen ja ehkäpä edes hiukan lähtöä viisaampi. Kiitän kovasti kaikkia mukana olleita ja toivotan teidät kaikki tervetulleiksi tuleville excuille. Meillä oli kivaa ☺

kirjoitteli
XQ-mestari Maiju Kylliäinen muutaman kanssamatkustajan avulla...

exqu-mestari (ja torso)

Tarina punahilkasta ja kolmesta pienestä porsaasta

Olipa kerran pieni poika, jonka nimi oli Punahilkka. Punahilkka asui isänsä ja isäpuolensa kanssa pienessä piparkakkutalossa, jonka katto oli tehty asbestista ja ranskalaisista pastilleista. Pastillit oli tehty vähärasvaisesta kaakaovoista, sillä Punahilkkan isä oli tarkka linjoistaan.

Eräänä iltana vai oliko sittenkin aamu, no ei sillä väliä, mutta kuitenkin ilkeä isäpuoli vei punahilkkan sekä jonkun Kertun metsään ja jätti sinne. Onneksi punahilkka oli järkimiehiä, joten hän pudotteli matkalle leivänmuruja, jotta olisi osannut kulkea takaisin kotiin. Mutta suureksi epäonneksi punahilkkan perässä kulki nälkäinen susi, joka söi kaikki leivän murut.

Harhailtuaan metsässä monta minuuttia susi tuli sattumalta suuren marsipaanista tehdyn lämmönsiirtimen luokse. Hän oli väsynyt ja Liisa nimeltään, joten hän seurasi valkoista jänistä hissiin. Talossa ei ollut kuitenkaan ketään kotona, mutta onneksi keittiössä oli aromipesä täynnä herkullista hernekeittoa. Liisa söi monta isoa mukillista soppaa. Sopan tykittämisen jälkeen Liisaa rupesi nukkuttamaan kummasti ja hän kävi makuulle aivan sikolätiltä haisevalle sängylle.

Sillä välin talon oikeat asukkaat kolme pientä porsaasta tulivat kotiin. Porsaiden nimet olivat Tupu, Hupu ja Lupu. Kaikki luulivat että he olivat veljeksiä, vaikka todellisuudessa

he olivat veljenpoikia keskenään. Astuessaan keittiöön, Tupu huomasi että joku oli sorkkinut hänen pesäänsä. Samaan aikaan Hupu sanoi että joku oli ryystänyt kaikki sopat. Makuuhuoneesta Lupu huusi että joku mukava susi oli laatoittamassa heidän vessaansa.

Kuitenkin juuri ennen tätä kolme virstaa tuonnempana, saapasjalka kissa antoi talousvinkkejä valaan vatsassa asuvalle hepulle, joka oli tullut kirkonkylälle ostamaan suolaa.. Kissa oli juurikin sama kissa joka oli myynyt laastin ja kaakelit edullisesti sudelle. Läheisessä pöydässä raidallisen porsaan vieressä istuva Nalle Puh sytytti viimeisen savukkeensa ja ärähti vihaisena suupielestään: ”Kuka perkele panttaa sitä ruutu kasia?”

- Lasiamsteri

ei limbojänistä
tälläkertaa...
korvaukseksi MERINORSU!

Hsuasa mtuta tttoa

Eggnalsnsia on tkittutu, että imiehnn oasa lkeua meklo hsteopli tiektsä, khaunn snaan eniensmäimn ja viineeimn krjiain oavt oikillea paillaaokn. Ndeiin vässliä kiameirjt vivaot olla mssiä taasnha jrjeäksestssy. Tmää jouhtu stiiä, että ihnemin ei lue kjiimaria ykselleitn, vaan kkoo saann kallaerran.

Och smama på Egkeslna:

Aoccdrnig to a rscheearch at an Elingsh uinervtisy, it deosn't mtttaer in waht oredr the ltteers in a wrod are, the olny ipramotnt tihng is taht the frist and lsat ltteres are at the rghit pclae. The rset can be a toatl mses and you can sitll raed it wouthit porbelm. Tihs is bcuseae we do not raed ervey lteter by it slef but the wrod as a wlohe.

Mikä minusta tulee isona

Totuus insinööreistä.
Seitsemänvuotias Tero kirjoittaa.

Maailman paras ammatti:

Haluan tulla insinööriksi, kun olen kasvanut isoksi, koska se on hauskaa hommaa ja helppoa. Sen takia nykyisin on niin paljon insinöörejä ja koko ajan tulee vain lisää. Insinöörien ei tarvitse käydä paljon kouluja, heidän on vain opittava lukemaan tietokonekieltä, jotta he osaisivat jutella tietokoneiden kanssa. Arvaan, että heidän pitää osata lukea myös, niin että he tietäisivät, mistä on kyse, kun kaikki asiat on sekaisin. Insinöörien on oltava rohkeita niin, etteivät he pelästy, jos asiat on niin sekaisin ettei voi ollakaan tai jos he joutuvat puhumaan vieraita kieliä ulkomaankielellä, jotta he tietäisivät, mitä pitää tehdä. Insinööreillä on oltava hyvät silmät, niin että he näkevät hameen läpi eivätkä saa pelätä konttorin naistyöntekijöitä, koska he työskentelevät niiden kanssa. Minä myös pidän siitä palkasta, jota insinöörit saavat. He saavat enemmän rahaa, kuin ehtivät kuluttaa. Se johtuu siitä, että useimmat ihmiset pitävät insinöörin työtä vaikeana, paitsi insinöörit, jotka tietävät, kuinka helppoa se on. Ei siinä ole paljon sellaista, mistä en pitäisi, paitsi se, että tytöt pitävät insinööreistä ja kaikki naisinsinöörit haluavat mennä naimisiin miesinsinöörien kanssa niin, että heidän on aina ajettava pois ne naiset, jotta ne eivät ole häiriöksi. Toivottavasti en tule allergiseksi konttoripölylle, koska tulen meidän koirastakin sairaaksi. Ja jos tulen allergiseksi konttoripölylle, ei minusta voi tulla insinööriä ja sitten minun pitäisi mennä työhön.

Lähde: Leena Kymäläinen Kainuun Sanomat 24.11.1999

Valmistuneet huhtikuu 2003

Antas, Bettina	Teknisk biokemi	prof. Nordström
Arola, Tomi	Soveltava kemia	prof. Kulmala
Iisalo, Jaakko	Kemian tehdastekniikka	prof. Seppälä
Kaarakainen, Pasi	Teknillinen biokemia	prof. Nordström
Koskenkorva, Taija	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Kuokkanen, Karo	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Laitinen, Jari	Prosessiautomaatio	prof. Jämsä-Jounela
Nevalainen, Seppo	Prosessiautomaatio	prof. Jämsä-Jounela
Rautio, Anna-Riikka	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Tarvo, Ville	Kemian tehdastekniikka	prof. Aittamaa
Tuomikoski, Santeri	Kemian tehdastekniikka	prof. Seppälä
Vainio, Tiina	Kemian tehdastekniikka	prof. Hurme

Valmistuneet toukokuu 2003

Erkkilä, Anniina	Soveltava kemia	prof. Koskinen
Haapiainen, Jenni	Teknillinen biokemia	prof. Laakso
Kaasinen, Sanna	Soveltava kemia	prof. Niinistö
Latvala, Hannele	Teknillinen biokemia	prof. Laakso
Meskanen, Erkka	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Poulsen, Jenny	Tillämpad kemi	prof. Niinistö
Renvall, Peter	Kemisk fabriksteknik	prof. Hurme
Saarinen, Riitta	Kemian tehdastekniikka	prof. Krause

Valmistuneet kesäkuu 2003

Kammonen, Juha	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
----------------	----------------------	---------------

Valmistuneet elokuu 2003

Harteva, Merja	Kemian tehdastekniikka	prof. Krause
Imppu, Sanna	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Isomäki, Antti	Kemian tehdastekniikka	prof. Hurme
Montola, Pekka	Prosessiautomaatio	prof. Jämsä-Jounela
Pihlajaniemi, Anne	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Poukari, Soile	Teknillinen biokemia	prof. Leisola
Ruokomäki, Jaakko	Kemian tehdastekniikka	prof. Krause
Sirén, Noora	Teknillinen biokemia	prof. Leisola